

Pjesme

HRVOJE HAVAIĆ

eho

odgovor na sva pitanja leži u danu
zvuku violine na Mozartovom koncertu
u krošnji stabala
i u gradovima

da, u visokim gradovima
na obalama ljepljivih studenih rijeka.

oluja

u oluji otpalog lišća
dozivam Pollocka
da nas naslika raspršene u nijansama
crvene i žute
na pročeljima preminulih
secesijskih domova.

vlak do Krakova

u Poljskoj sniježi
vidi kako je prekriva nevina bjelina
prazne logore i ukrasne lampice na
borovima
ispod kojih su donedavno ležali vojnici
i plakali majkama u krilu

a danas snijeg pada na njihove grobove
i blistave ceste na kojima su krvarili
u mirisnim proljećima
kada cvjetaju japanske trešnje
tako nježno
poput melema.

MILAN FRČKO

Presenečanje

Bez vere da bo pono ljudi došlo
poglednoti moje slike, komaj sem dočkal
da bode izložba odpreta.
Jeden čovek stenje pri prvoj sliki,
pri petoj je žena čučnula, pa se zdignola, pa
nazaj čučnola i stepajuči z glavom
blagoslivle vse kaj sem narisal, dok ja
bežim čez zadnja vrata (koja so navek
polek šekreta). Fotograf vrpo ljudi
fotografera. Škljocno! je i mene.
(Tak vele, ... ne znam gda?)

Stvoritelu, velim ti da sem ove slike sim
dovlekel samo radi Tebe.
Ve dojd! kaj me spoveš, prosim Te.

Drugi den sem odišel po fotografije
i mel sem kaj videti:
na sliki se vidiju scifrani pajdaši, žena koja
se križa, rodbina se cereka,
a meni z vusta curi zemla.

Zemla po koji hodam.

presenečanje - iznenađenje

20. 9. 2012.

Preneseno življenje

Čovek se moli Bogu radi mira vu duši.
Krščani so tak nafčeni od malih nogu.
Ja cajham radi sebe.
Če se nešče vu tem škrabotinama najde
tim bole.

Tak sem razmišljal vse do hiladu devedsto
devedesetoga leta. A onda mi je mejaš
porinol cev od lovačke puške vu gobec i
rekel: „Ve se spominjaj z Bogom!“
Sreča moja kaj se nešče zabunil
pa je strelil njega mesto mene.

Gda god se zmislím te zgode
poglednem v nebo i šepnem:
„Ti bormeš znaš kaj znači prenesti jeno
življenje na življenje drugoga čoveka.“

15. 5. 2012.

SINIŠA CMRK

So tišli Japa Večenaj ...

Sneg je prhal, kak da so Stara Majka tiho tkali,
Podravina se je kinčila vu novo ruho snežno,
a Vi ste Japa tišli isto stiha, kak da ste i znali,
da ni treba bučiti za ono kaj je neizbežno.

Kak da se sanjčo deca, sneg se šklizal k nami doli,
i veselo i tožno kak detinstvo kaj fletno prehađa,
dok ste tišli, vgasil se jen pofarbani lampaš v Goli,
mi smo spali, a Vas čekala je z neba zlatna lađa.

Sneg je risal vrbake i pevčevo črleno perje po zraku,
dok se vaša duša oblačila vu halinje novo, belo,
ja plakal sem se, a i smejal - pak, nemrejo z vami v raku?!
Em pak vi ste Japa za navek ostali na podravskom raspelu.

I ja sem hodil, kak i drugi, malo sozil, malo se i plakal,
a sneg je vezda, gda smo z vami išli, sam od sebe stal.
Bom vam rekel, najte zameriti, potlam sem ja i od sreće skakal,
dok popevali so vašo pesmo ja sem z nagla čul i znal:

- nemrete Vi titi kak i drugi, v nekovu zemlu žmefku,
em pak vi ste zdavna zaslužili zlatne podravske tišine,
ja sem videl kak goluba, Vašu vekovečnu dušu lefku,
morti drugi idu v zemlu, al Vi ste Japa tišli vu visine.